

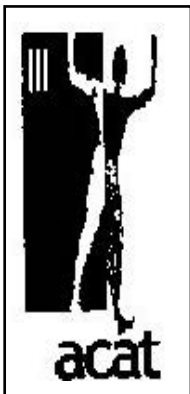
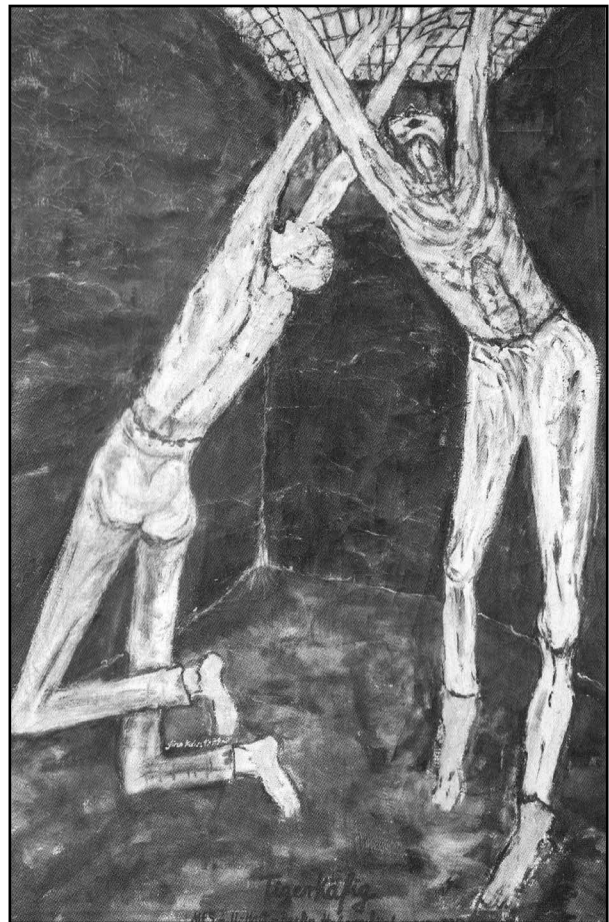
ACAT informa

Abril-Maig-Juny 2018

Butlletí **125**

Quan tots els captius del país
són esclafats i oprimits,
quan són violats drets humans
a la presència de l'Altíssim,
quan es comet injustícia
en un plet,
el Senyor no ho veu?

Lamentacions 3, 34-36

- TORTURA I VIOLÈNCIA INSTITUCIONAL A L'ESTAT ESPANYOL
- CAMPANYA MUNDIAL PELS PRESOS POLÍTICS
- PRESENTACIÓ DE L'INFORME 2017 DE LA TORTURA A L'ESTAT ESPANYOL
- EL FUTUR ÉS AFRICÀ
- CARTA AL PAPA FRANCESC, PUBLICADA A LA VANGUARDIA
- EL MEU PARE ÉS UN GENOCIDA
- ACABAR AMB LA TORTURA COM A MÈTODE D'INVESTIGACIÓ
- ELS ROSENBERG

ACAT. Anglí, 55. 08017 Barcelona
Tel.: 93 203 89 15. C/el.: acat@pangea.org
Web: <http://acat.pangea.org>

TORTURA I VIOLÈNCIA INSTITUCIONAL A L'ESTAT ESPANYOL

El dijous 7 de juny es va presentar l'informe de la CPDT (Coordinadora per la Prevenció i Denúncia de la Tortura) relativa al 2017. Aquesta presentació es feia a la presó Model de Barcelona, degut a que l'1 d'octubre de l'any passat, a Catalunya es van produir uns fets de brutalitat policial. La Coordinadora estatal no va dubtar ni un moment a triar la Model i Barcelona per a aquest acte a fi de denunciar amb major força encara les agressions policials. Pràcticament un any després del tancament de la Model, doncs, s'hi ha celebrat un acte molt important, del qual destaca la taula rodona amb la participació de quatre persones que representaven patiments diferents; Txell Bonet (companya de Jordi Cuixart, pres preventiu allunyat de Catalunya), Gracia Amo (mare de l'Eduard, pres mort a la presó), Roger Español (ferit per bala de goma l'1 d'octubre) i Mohamed Ezzakte (víctima de violència institucional de tipus racista). Moderava el debat Enric Borràs, periodista del diari ARA. "La millor manera de combatre la violència institucional és parlant-ne." Amb aquestes paraules va donar la paraula als quatre ponents.

Txell Bonet va assegurar que tots els familiars dels nou presos polítics viuen una tortura per haver de fer cada setmana més de dotze hores de viatge per veure'ls. Això suposa un gran desgast físic, mental i econòmic per 40 minuts de visita darrera un vidre. Va insistir que acostar-los a presons catalanes és "el que marca la llei, no és un privilegi". D'altra banda també va explicar que quan visita Soto del Real amb el seu fill petit es fixa molt en la resta de presos que segurament han tingut dificultats en l'accés a oportunitats de treball, i això ha fet que acabessin a la presó.

Gracia Amo, que actualment treballa a l'entitat "Clivella", col·lectiu de suport a presos i preses, porta anys reivindicant la mort per negligència del seu fill Eduard. Recordava que aquell dia –el 7 de juny– feia justament un any que l'últim pres de la Model va sortir d'aquest centre penitenciari. Explica que en l'informe psiquiàtric de l'Eduard hi constava que seguia un tractament a base de metadona. També hi diu que era psicopatològic, amb trastorn de personalitat, impulsivitat extrema, baixa tolerància a la frustració, molt vulnerable i amb una politoxicomania severa. El van detenir per robatori i va ser tancat a Brians 2. Llavors, un dia, va consumir heroïna intravenosa, i com que no es va trobar bé li van administrar un tractament massa intens. Va tornar a la cel·la on cada vegada es trobava pitjor. El company de cel·la va intentar avisar els funcionaris però el timbre estava avariats. Quan finalment van aparèixer, l'Eduard ja havia mort. Segons Gracia Amo, la presó és responsable de la mort del seu fill i ha de respondre en un judici. Sembla que el company de cel·la va ser avisat en el sentit que no parlés amb la família si volia evitar problemes.

La mare també denuncia la utilització, dins de la presó, de tòxics il·legals, que a la presó esdevenen legals. Va lloar els funcionaris honestos que, de vegades, han d'agafar la baixa pel patiment que els causen les amenaces dels seus companys. Finalment, va assenyalar la gran dificultat de portar un metge de l'exterior a visitar un pres, per culpa de la gran burocràcia exigida. Això fa que, al final, els familiars acabin desistint.

Roger Español va ser una de les 1066 persones ferides (xifres del departament de Salut) en el referèndum de l'1 d'octubre. Ell va perdre un ull ja que va rebre l'impacte d'una pilota de goma durant les càrregues policials. "Va ser pura sort que fos jo l'únic afectat greu", afirmà. Va caure en rebre l'impacte i la policia no va parar, seguia disparant pilotes de goma. La seva sensació és que els policies tenien gravat en el seu cervell el missatge de "A por ellos".

Mohamed Ezzacte va explicar que sortia de treballar a les 3 h de la matinada del port de Barcelona quan la policia li demanà la documentació. La seva historia s'emmarca en l'àmbit de "racisme i violència policial". La policia l'insultà i el pegà. "Dient-me *morito de mierda* no sols m'insulten a mi sinó a totes les persones d'origen àrab", exclamà Mohamed Ezzacte. Aquella nit rebé cops de peu i empentes que li afectaren el nas i la boca, la qual cosa li va fer perdre un treball de cara al públic que tenia en aquell moment. Opina que la policia oblida el seu paper principal quan s'extralimita, donat que la seva tasca és la de protegir el ciutadà i no pas de pegar-lo .

A l'hora del debat, viu i punyent, els ponents van respondre així:

En Mohamed va dir que no és admissible que la policia i els funcionaris tinguin sempre la raó. Ja no confia en ells i quan surt al carrer té por. Hi ha moltes denúncies i no serveixen de res. En Roger va dir que cal canviar el model policial. S'ha activat en la lluita contra el maltractament a partir del seu drama.

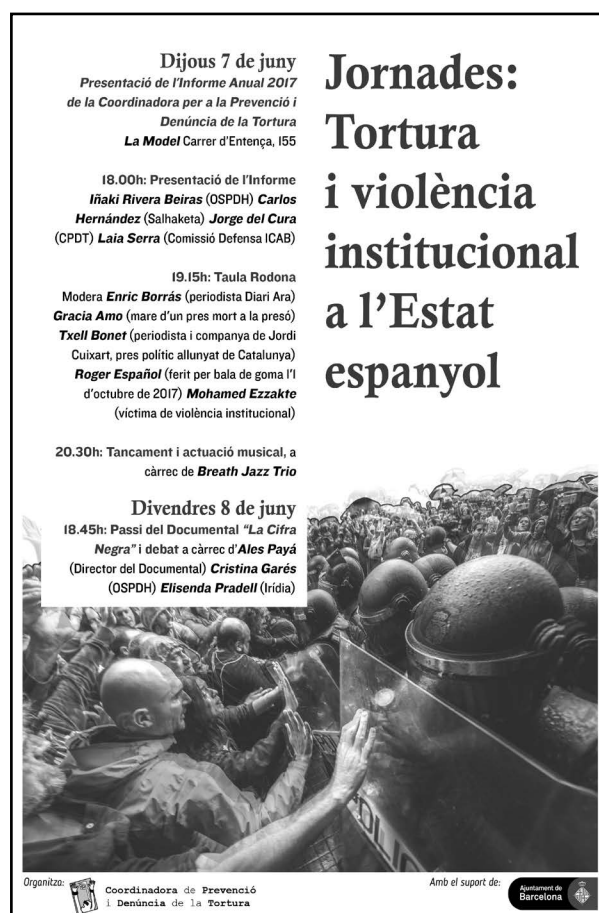
La Txell va manifestar que l'ombra del franquisme és allargada. Creu que l'Estat vol que en el subconscient de la gent s'hi instal·li la por.

La Gracia va afegir que denunciarà tantes vegades com sigui necessari. Té l'esperança que en algun moment el maltractament i la tortura s'acabaran.

En José, sergent jubilat de la Guardia Urbana de Barcelona, va denunciar certs abusos de maltractament dels antiavalots del cos.

Unes 150 persones (entre elles set representants de l'ACAT) van assistir a aquest acte, molt atents i impactats pel lloc on es va celebrar.

Emili Chalaux i Ferrer,
president de l'ACAT

Dijous 7 de juny
Presentació de l'Informe Anual 2017 de la Coordinadora per a la Prevenció i Denúncia de la Tortura
La Model Carrer d'Entença, 155

18.00h: Presentació de l'Informe
Iñaki Rivera Beiras (OSPDH) *Carlos Hernández* (Salhaketa) *Jorge del Cura* (CPDT) *Laia Serra* (Comissió Defensa ICAB)

19.15h: Taula Rodona Modera *Enric Borrás* (periodista Diari Ara) *Gracia Amo* (mare d'un pres mort a la presó) *Txell Bonet* (periodista i companya de Jordi Cuixart, pres polític allunyat de Catalunya) *Roger Español* (ferit per bala de goma l'1 d'octubre de 2017) *Mohamed Ezzakte* (víctima de violència institucional)

20.30h: Tancament i actuació musical, a càrrec de *Breath Jazz Trio*

Divendres 8 de juny
18.45h: Passi del Documental "La Cifra Negra" i debat a càrrec d'*Ales Payá* (Director del Documental) *Cristina Garés* (OSPDH) *Elisenda Pradell* (tridita)

Organitza: Coordinadora de Prevenció i Denúncia de la Tortura

Amb el suport de: Generalitat de Catalunya

CAMPANYA MUNDIAL PELS PRESOS POLÍTICS

La periodista Mireia Rourera, del diari El Punt/Avui, va parlar amb Emili Chalaux, president de l'ACAT, i la secretària, Dolors Ribas. Cal llegir l'entrevista tenint en compte que es va publicar el 22 de maig, pocs dies abans de la moció de censura i el canvi de govern a l'Estat espanyol.

Encara hem de parlar de tortura al món?

Malauradament sí, a molts països i, sobretot, en molts conflictes violents on la policia ho amaga. Realment un conflicte violent pot durar seixanta anys perquè s'ha torturat... no sé si s'entén a què em refereixo. Si no s'hagués torturat hauria durat quinze anys, o vint, no seixanta. Però això no es diu mai: la tortura és una cosa amagada que a cap govern no li agrada reconèixer. És un problema terrible perquè passa a llocs foscos, amagats, dintre de comissaries de policia. Hi ha tortura a Occident. Durant el conflicte basc s'han comptat més de 4.000 casos de tortura i això no es diu gaire, tothom ho amaga, però és la causa que el conflicte hagi durat tant.

La pitjor tortura és la pena de mort.

A molts països, sobretot de l'Àfrica, encara hi existeix la pena de mort, si bé els darrers vint anys s'han fet grans passos; en alguns països avui s'apliquen moratòries, progressos que no es veuen als Estats Units. Allà la tortura més gran és que un cop sentenciat, un pres es pot passar anys i anys esperant al corredor de la mort. Sabem del cas d'un home que va rebre fins a tres vegades l'extremunció! I hi ha gent que n'és partidària perquè creu que així s'acaben els crims. Però no és cert. Qui es pot erigir en jutge de la vida d'una persona per més grossa que aquesta l'hagi fet?

Un altre tipus de tortura podria ser mantenir gent a la presó provisional durant mesos.

Realment és una tortura. A més a les presons, per castigar un pres el poden tenir, per exemple, en una petita cel•la durant 23 hores al dia. Una de les nostres lluites té aquest objectiu: evitar que una persona pugui romandre durant tot un mes tancada tantes hores al dia en una habitació. Això li van fer, per exemple, a un dels nostres presos polítics, en Jordi Sánchez, castigat un mes sense sortir de la cel•la durant divuit hores! És tortura. També ens sembla escandalós que molts presos han hagut de passar l'hivern dormint amb la roba posada i amb anorac, pel fred que tenien. A dintre de la presó qualsevol pres ha de poder fer una vida digna.

Amb la FIACAT, la Federació Internacional de les ACAT (present a 28 països) heu denunciat la situació dels presos polítics.

El mes de novembre la FIACAT va denunciar el tracte vexatori que van rebre els líders polítics catalans en ser portats, emmanillats per l'esquena i sense cinyell de seguret, dins una furgoneta que anava a tota velocitat... camí de la presó preventiva. Més tard la FIACAT va fer un comunicat denunciant la presó provisional d'aquestes persones que és, com a mínim, un tracte inhumà i degradant. Si no has estat jutjat el teu lloc no és la presó.

Ara es farà una nova campanya?

Preparem una campanya per tal que la gent pugui enviar cartes al president de l'Estat espanyol, Mariano Rajoy, a la vicepresidenta, Soraya Sáenz de Santamaría i al ministre de Justícia, Rafael Catalá, per demanar que es deixi en llibertat els presos polítics. Insistim que es faci per escrit, és més eficaç.

Què diu la carta?

Que la presó preventiva no s'ha d'utilitzar i hauria de ser una excepció i que aquests nou dirigents catalans que estan empresonats ho estan per delictes falsos, inventats per Madrid. És a dir, que no haurien d'estar a la presó preventivament i, a més, hi són per uns delictes que no existeixen.

Estem parlant que la campanya té abast internacional?

Sí, perquè d'ACAT n'hi ha a 28 països, sobretot de l'Àfrica, però a Europa n'hi ha a Alemanya, Suïssa, Bèlgica, Itàlia, Suècia i França (on hi ha més de 8.000 socis i 40.000 simpatitzants donants). També n'hi ha al Canadà i altres llocs d'Amèrica. Campanyes com aquestes en fem moltes a tot el món. Aquest cas no és una excepció.

L'Organització Mundial contra la Tortura ha criticat Espanya davant el Consell de Drets Humans de l'ONU per la repressió i "l'ús excessiu de la força contra protestes pacífiques" (pels fets de l'1 d'octubre).

Nosaltres formem part de la Coordinadora per la Prevenció i Denúncia de la Tortura, una organització estatal que agrupa 35 associacions. Cada any es fa un informe per les tortures que sabem que hi ha hagut a l'Estat. Aquest any, el 7 i 8 de juny, es fa la trobada a la Model. Per què a Barcelona? Doncs perquè entre els principals maltractaments del 2017 hi ha la violència policial de l'1 d'octubre.

PRESENTACIÓ DE L'INFORME 2017 DE LA TORTURA A L'ESTAT ESPANYOL

Com cada any des del 2004, la CPDT (Coordinadora per la Prevenció i Denúncia de la Tortura) ha presentat a Barcelona l'informe sobre la tortura relativa a l'any 2017.

Entre 2004 i 2017, en els 14 informes presentats, s'han donat a conèixer 3.602 situacions en les quals 9.085 persones s'han vist afectades.

Els casos de tortura i maltractament a Espanya en els darrers anys sempre tenen en compte les actuacions de violència policial en la repressió de manifestacions al carrer. Els fets de l'1 d'octubre a Catalunya queden reflectits en l'informe anual de la Coordinadora .

Cercant a Google hi podeu trobar l'informe complet (en castellà), l'informe resumit en català i l'informe resumit en castellà. També els podeu trobar tots tres a la pàgina web de l'ACAT.

L'informe fou presentat a Barcelona el 7 de juny del 2018, en un lloc emblemàtic: la presó Model.

Emili Chalaux i Ferrer, *president de l'ACAT*

**TORTURAR LES PERSONES ÉS UN PECAT MORTAL!
LES COMUNITATS CRISTIANES
S'HAN DE COMPROMETRE
A SOSTENIR LES VÍCTIMES DE LA TORTURA.**

*Missatge del Papa Francesc
en el Dia Internacional de Suport a les Víctimes de la Tortura,
26 de juny de 2018*

EL FUTUR ÉS AFRICÀ

Emili Chalaux, president de la nostra ACAT, em va demanar que fes una reflexió i expliqués anècdotes i experiències sobre el viatge que vam realitzar a Costa d'Ivori amb ocasió del **Congrés Regional Africà Contra la Pena de Mort** (Abidjan, 9 i 10 d'abril de 2018), viatge que després va continuar amb la trobada internacional de la FIACAT, a la mateixa ciutat.

Què us puc dir? Parlaré de l'experiència d'un primer viatge transcontinental a l'Àfrica, amb Air France; des que es va aliar amb la companyia KLM, d'origen holandès, jo ja donava per descomptat la garantia d'un tracte exquisit. La sorpresa és que a més, va resultar dels més assequibles econòmicament.

En arribar a Abidjan, com una altra anècdota més, el primer que crida l'atenció són els exhaustius controls de seguretat de l'aeroport. El que sembla que encara no fan és un control de dentadura i d'ADN. Amb aquesta impressió, em vaig adonar que l'aire sembla més dens en aquesta zona tropical, densa, calenta i humida. Només així es pot explicar l'exuberància paisatgística de la zona

El trajecte des de l'aeroport, en furgoneta, fins a la residència contractada per la FIACAT -excel·lent organitzadora- transcorre per una autopista amb un tràfic digne dels millors embussos coneguts en una gran ciutat en hora punta, però allà era ja de nit. I si vols un taxi, em jugo gairebé el que sigui a que és un Toyota que et portarà 'mode kamikaze ON' a destinació.

El dia 9, inauguració de les sessions amb una benvinguda oficial a la seu del Ministeri d'Afers Exteriors de Costa d'Ivori. Primera impressió: allà les coses se les prenen molt seriosament, i molts dels conferencians eren representants parlamentaris o polítics de diferents països.

Segona impressió: joventut i experiència arreu. Es va confirmar a la reunió de la FIACAT. No només els representants de les diferents ACAT africanes aporten joventut i vigor impressionant, sinó també una força per afrontar les enormes dificultats de la feina que enfronten. Esmentaré el cas del president de l'ACAT de Burundi, empresonat per ser una pedra a la sabata del govern local, o dels membres de les ACAT en països majoritàriament musulmans, que han de canviar el seu nom cristià i amagar aquesta referència a l'associació local. Tot i això, ningú no s'arronsa. El jove president de la FIACAT, Paul Andaman, és natural de Costa d'Ivori i té un entusiasme, vitalitat i energia engrescadors... però és que els presidents i representants de les altres ACAT van per un igual! Quan els ho comento, em diuen que ells han viscut sempre així, de sempre tenen esperit lluitador, i engrescats com estan, no s'adonen de l'admiració que desperten.

Tercera impressió: l'omnipresència de l'Organització Internacional de la Francofonia en tots els actes, i el suport d'institucions europees de tot ordre - belgues, noruegues, alemanyes- però sobretot franceses. De fet, la conclusió dels actes -conclusió festiva- es va fer a les dependències de l'Institut Francès d'Abidjan. Per alguna cosa Costa d'Ivori és una 'ex colònia' francesa.

Quarta impressió: l'increïble nivell oratori de les exposicions de tots els conferencians, arreu. Tant del Congrés com a la reunió de la FIACAT. I sense acudir en cap cas a la lectura de guions escrits i preestablerts. Caldria destacar que les interpel·lacions eren al mateix nivell, i amb un respecte a les discrepàncies digne de menció, ensems amb una gran dosi de disciplina de grup. Al Congrés de la FIACAT dels dies següents, aquesta impressió es va confirmar, i de valent.

Conclusions:

Quan em preparava el viatge, vaig saber que l'Àfrica està conformada per 54 països diferents –i hi ha 16 ACAT africanes, i una candidata- nascuts després de la colonització que va durar fins al segle passat.

Segons estudis de la població mundial, Àfrica serà aviat el continent més poblat del món. Ara és un continent jove i convuls, on interessos i problemes aliens -derivats del seu passat colonial- tracten de prevaler sobre els propis interessos i conveniències locals.

acat

PENNA DE MORT A L'ÀFRICA

Progressos en la seva abolició

Casal Lloïola
FUNDACIÓ PRIVADA D'ACTIVITATS CULTURALS

Ens en parlaran:
Emili CHALAUX, President de l'ACAT
Oriol LLOBET, Membre de la Junta de l'ACAT
Participants al *Congrés Regional Africain contre le peine de mort, a Abidjan (Costa d'Ivori)*

Dijous, 4 d'octubre de 2018
19.30h

Casal Lloïola
Balmes, 138 - Barcelona

Organitzen conjuntament:
ACAT (Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura)
Casal Lloïola (Fundació Privada D. Martí Tusquets, S)

Àfrica, sens dubte, arribarà a superar un passat de cadenes i és la promesa de la humanitat en el futur. Cal ajudar el continent africà a decidir el que vol ser, i com vol fer-ho. Com més es respectin els drets humans i més ajuda rebin en aquest sentit, millor li anirà a la humanitat en un futur no gaire llunyà, senzillament -perquè el futur és africà.

Oriol Llobet, *tresorer de l'ACAT*

* * * * *

CARTA AL PAPA FRANCESC, PUBLICADA A LA VANGUARDIA

(...) Els nostres presos polítics, tant els que són catòlics com els que no ho són, han adoptat, com tot el nostre procés independentista, una actitud evangèlica: la de la no violència, que el Vaticà II va elogiar: "La pau no és simple absència de guerra, ni es redueix merament a crear un equilibri de forces oposades, ni és tampoc el resultat d'una despòtica dominació, sinó que és anomenada amb tota propietat 'obra de la justícia' (Is 32,7) .

(...) Pau VI va crear la Comissió Pontifícia Justícia i Pau, i a imitació seva es van constituir comissions Justícia i Pau nacionals i diocesanes. Fins i tot sota la dictadura franquista es van constituir. Aleshores eren titllades per les autoritats de pertorbadores, perquè denunciaven les múltiples violacions dels drets humans, però l'Església les emparava.

Santedat, la greu situació de vulneració de drets humans que diferents organismes governatius i judicials de l'Estat espanyol estan cometent des del passat 1 d'octubre a Catalunya, com així ho han denunciat prestigioses ONG internacionals com Amnistia Internacional, Human Rights Watch o la Federació Internacional de l'Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura, em fa trencar el curs protocol·lari degut, pel que m'excuso, i adreçar-me a Vos des de les planes d'aquest important diari, amb l'esperança que així us arribi el meu prec.

Compartint plenament allò que Vostra Santedat ja assenyala en 2014 afirmant que la presó preventiva és sovint “forma contemporània de pena il·lícita oculta, més enllà d’un vernís de legalitat”, en particular “quan de forma abusiva procura un avançament de la pena prèvia a la condemna”, i essent en el cas que us exposo que la presó preventiva esdevé un abús de la llei per assolir il·legítimament una finalitat política, espero del vostre discerniment i demano de Vostra Santedat una paraula de reconeixement i d’encoratjament per als nostres presos i per a tots els catalans que segueixen la via evangèlica de la no violència, així com de condemna de les maniobres pseudojurídiques i les violències policiaques que el nostre poble pateix.

I que, si us plau, en aquest sentit orienteu els nostres pastors i els d’Espanya.

Filialment vostre,

Joan Capdevila i Esteve,
Diputat a Corts Espanyoles per Barcelona

EL MEU PARE ÉS UN GENOCIDA

“El meu pare és un genocida”. Així de contundent es mostra Analía Kalinec, de 38 anys, quan se li pregunta per la seva història familiar. Però li ha calgut un llarg camí de dos anys per verbalitzar-ho sense por ni vergonya. El seu pare, comissari de la Policia Federal argentina, és a la presó condemnat per delictes contra els drets humans durant la dictadura militar (1976-1983). Conegut com a Doctor K, va liderar tres dels centres de detenció argentins més sinistres: Atlético, Banco i El Olimpo. I ella va trigar dos anys a acceptar la realitat. “La meua mare continua pensant que el meu pare és innocent. També els meus germans. M’he quedat sola. Però als meus dos fills els he explicat la veritat”, detalla l’Analía. I la veritat és que l’avi d’aquestes dues criatures és efectivament un genocida.

El Codi Penal argentí blindava els familiars dels acusats. No se’ls pot obligar a declarar. Això vol dir que, en aquest cas, un fill, una filla o la dona d’un genocida no poden declarar contra el seu pare o el seu marit, respectivament, tot i saber la veritat. El col·lectiu Historias Desobedientes, format per fills, filles i parelles de genocides, pretén modificar precisament això: que la llei argentina els permeti acusar i assenyalar els seus familiars repressors.

“Anava a veure’l a la presó cada setmana, però no parlàvem mai de per què hi era. Era estrany”, relata l’Analía sobre el seu pare. “Un dia vaig agafar forces i li vaig preguntar si era veritat el que en deien. Em va contestar que no es penedia del que havia fet. Era el que necessitava saber però que mai hauria volgut escoltar”, confessa la dona entre llàgrimes, en conversa amb l’ARA i altres corresponents estrangers.

Una cinquantena de familiars de genocides formen part d’aquest col·lectiu en defensa dels drets humans, que sobretot pretén trencar un dolorós silenci quan fa just 42 anys del cop d’estat del 1976 contra el govern de la llavors presidenta argentina María Estela Martínez de Perón. Són familiars de pares genocides empresonats, que actualment ja estan en llibertat o que van morir sense ingressar en un centre penitenciari perquè la justícia argentina no va actuar contra ells per falta de proves.

És el cas de Jorge Luis Delgadillo, comissari de la policia de la província de Buenos Aires. Va morir fa poc, després de quatre anys en estat vegetatiu. “Un ictus el va deixar molt malament, i no vaig ser capaç de preguntar-li sobre el seu paper durant la dictadura”, confessa la seva filla María Laura, que va descobrir que el seu pare havia format part dels serveis secrets d’aquest cos policial provincial, conegut com la Bonaerense. Ara ella vol mostrar el retrat, la cara del seu pare arreu, allà on calgui, perquè les seves víctimes el reconeixin, i almenys sigui condemnat socialment.

Un moviment que creix

De la mateixa manera que cada vegada hi ha més homes i dones d’uns 40 anys que dubten de la seva identitat i contacten amb les Abuelas de Plaza de Mayo per sotmetre’s a una prova d’ADN per saber si són fills o filles de desapareguts, també cada vegada hi ha més fills i filles de repressors i genocides no condemnats que no aguanten més el silenci i busquen ajuda en els organismes de defensa dels drets humans. Cada trobada amb un d’aquests fills de genocides acaba sent una forma de teràpia col•lectiva. “La meva mare encara creu que el meu pare va ser un patriota i que va defensar l’Argentina dels terroristes”, explica Liliana Furio. El seu pare, condemnat a cadena perpètua per delictes contra els drets humans, va ser tinent coronel de l’exèrcit. Quan va saber les barbaritats que el seu pare havia comès, la Liliana va optar per donar la cara i no mantenir el silenci. “No tinc la culpa del que va fer el meu pare, però sí que vull deixar molt clar que rebutjo totalment el que van fer les forces repressives de l’estat aquells anys”, puntualitza.

Una de les lluites d’aquestes dones i filles de genocides és també evitar que els repressors condemnats a presó perpètua puguin complir la pena a casa. I és que aquests últims dies a l’Argentina han saltat totes les alarmes entre els organismes de defensa dels drets humans arran de la possibilitat que l’excapità de l’armada Alfredo Astiz, conegut com l’Àngel de la Mort, de 67 anys, pugui complir la condemna a casa pel seu delicat estat de salut. Ho ha recomanat el Servei Penitenciari Federal, que depèn del govern del president de l’Argentina, Mauricio Macri. Per aquesta raó les crítiques contra Macri són ferotges i sense cap mena de fre de les víctimes del terrorisme d’estat, perquè consideren que la proposta és una provocació monumental i intolerable.

Joan Biosca, Ara, Buenos Aires, 26 de març de 2018

PLATAFORMA D’ENTITATS CRISTIANES AMB ELS IMMIGRANTS

En tant que membre de la Plataforma,
el 14 de juny l’ACAT va signar un manifest conjunt
que defensa “el fet religiós com a factor d’integració i cohesió social”.

ACABAR AMB LA TORTURA COM A MÈTODE D'INVESTIGACIÓ

La situació a Mèxic a través de l'exposició d'un cas rebut per l'ACAT.

Alfredo Vidal Córdoba està en detenció provisional a Chiapas des de juny del 2014, acusat de segrest. Va signar una primera confessió sota tortura, de la qual s'ha retractat. La seva denúncia per tortura no s'ha investigat. Diu que el van detenir l'11 de juny del 2014 mentre conduïa el seu taxi a Huimanguillo, a l'estat de Tabasco, prop de la frontera amb Chiapas, on resideix. Explica que uns homes vestits de paisà però fortament armats, el van fer pujar a una camioneta sense matrícula. Li van tapar la cara i el van emmanillar, amenaçar i pegar. Volien que confessés haver segrestat els passatgers que portava en el seu taxi, quan ell afirma haver estat obligat a transportar-los sota l'amenaça d'una arma, poc abans de la seva detenció.

Alfredo Vidal Córdoba explica que els homes que el van segrestar el van portar a un lloc secret on li van ficar el cap en un vàter, obligant-lo a engolir excrements. El van traslladar de nit a Tuxtla Gutiérrez (estat de Chiapas), on al•lega haver rebut de nou cops i amenaces de mort. Denuncia que l'endemà va patir interrogatoris repetits sota tortura (cops, conats d'afogament, xocs elèctrics). El 13 de juny, li diuen que està detingut per la fiscalia de Chiapas, actuant d'acord amb la policia de Tabasco. El dia 14 queda en detenció provisional.

Al maig del 2017, un jutge acaba ordenant la realització d'un examen mèdic segons el protocol d'Estambul (una metodologia per a determinar si una persona ha estat torturada i establir proves aptes per a ser utilitzades en procediments judicials), que havien de fer els serveis del Procurador General de la República. Aquests últims van indicar que no tenien efectius suficients per a fer-lo. Al desembre del 2017, uns metges independents van examinar Alfredo Vidal Córdoba, a petició de l'ONG Frayba (que col•labora amb l'ACAT-França), i van establir la probabilitat de les seves tortures. Després d'això, no s'ha sabut res més.

Els estralls de la “guerra contra el crim”

Mèxic travessa una «crisi dels drets humans» molt greu, amb una taxa d'impunitat del 98 %, segons els termes propis de l'ONU. Dins el marc de la “guerra” governamental contra la delinqüència organitzada, les forces de l'ordre i l'aparell judicial han dut a terme detencions i condemnes massives, recurrent també a l'extorsió de confessions i a les proves il•lícites:

- 33.665 desaparicions registrades des del 2017 pel Registre Nacional de Persones Perdudes o Desaparegudes: augment del 474% dels casos entre 2007 i octubre del 2016;
- 7.635 denúncies per tortura registrades per les Comissions dels Drets Humans nacional i dels estats federats entre 2007 i 2016;
- més de 200.000 homicidis voluntaris des del 2007, amb una clara recrudescència després del 2016; el rècord s'ha assolit al 2017 amb 78,84 homicidis al dia;
- 310.527 desplaçats interiors de 2009 a gener del 2017, a causa de la violència;
- 62 periodistes morts des del 2007, 22 dels quals des del 2016;
- 31 defensors dels drets humans assassinats al 2017.

La tortura és una pràctica endèmica. Les denúncies per tortura van augmentar el 332 % a l'any 2016. En molts casos, els responsables són funcionaris de l'estat. S'ha acusat agents dels ministeris públics d'haver amagat detencions arbitràries, torturat els detinguts, fabricat proves i continuat les intimidacions fins a la presentació davant el jutge. També hi ha casos que evidencien la complicitat de jutges que no ordenen cap investigació en cas d'al•legació de tortura i d'advocats d'ofici (sota l'autoritat del ministeri públic) que callen els atemptats contra els drets dels seus defensats.

ELS ROSENBERG

Text complet de Teresa Pàmies i Bertran (Balaguer, 1919 - Granada, 2012) a la secció Catalunya endins, espai en llengua catalana de Mundo Diario (28-VI-1975).

El matrimoni Ethel Greenglass Rosenberg (Nova York, 1915-1953) i Julius Rosenberg (Nova York, 1918-1953), va ser acusat d'espionatge. Formaven part de la Young Communist League als Estats Units. Un germà d'ella, el sergent David Greenglass, havia confessat que filtrava secrets nuclears a la Unió Soviètica, i que la seva germana i el seu cunyat també treballaven en aquella xarxa d'espionatge. El sergent Greenglass va ser condemnat a 15 anys de presó, beneficiat com a delator. Els Rosenberg van ser condemnats a mort. El 19 de juny del 1953 els van executar a la cadira elèctrica. Julius va morir d'una primera descàrrega. Ethel no va morir fins a la tercera descàrrega. Tretze anys després el sergent Greenglass va confessar que era falsa la denúncia que havia fet contra la seva germana i el seu cunyat. Va dir que els havia acusat en rebre amenaces de l'FBI.

Jo també hi era entre els centenars de milers d'homes i dones que el mes de juny de 1953 cridàvem pels carrers d'Europa i d'Amèrica: "No mateu els Rosenberg". Fou un combat memorable. El president Eisenhower no va escoltar el nostre clam, ni els plors de dos infants de deu i set anys, respectivament: Michel i Robert Rosenberg. Els acusats, fins al darrer moment i camí de la cadira elèctrica, es proclamaren innocents del crim que se'ls atribuïa: traïció a la pàtria. Les proves aportades durant el dramàtic procés no convenceren ningú. Calia, però, atribuir a la traïció el fet que els USA ja no tinguessin el monopoli de la bomba atòmica. I fabricaren el cas Rosenberg.

Passaren vint-i-dos anys. Aquells infants que esperaven encara, confiats, i que, de les primeres planes de tots els periòdics del món ens arribaren a l'ànima, ja són homes, i ara han emprès la batalla per a demostrar la innocència dels seus pares. Hi reeixiran, perquè tot el que s'ha sabut d'aleshores ençà i el que caldrà descobrir encara, ho demostrarà. Ethel Rosenberg, abans d'ésser electrocutada, escrigué un sonet que començava així: "Un dia sabreu, fills meus / per què hem deixat el llibre obert / la tasca inacabada..." Ho sabran els seus fills, i ho sabrem tots. Ha començat una batalla més contra la injustícia, contra la pena de mort, batalla que, en el cas de Rosenberg, és justificada més que mai. Els errors judicials, els processos falsejats, poden matar innocents. I al cap dels anys, l'únic recurs és la rehabilitació *post mortem*.

Teresa Pàmies, 1975
Peces Històriques
triades per Josep Maria Casasús,
Ara, 20 de juny de 2017

Pregària de Vespres

Monestir de Sant Pere de les Puel·les

20 de juny de 2018

Et donem gràcies, Pare, per totes les persones que treballen per la pau, per la no violència, per l'abolició de la tortura, pels drets dels immigrants, per la defensa de la dona i dels infants: que el teu Esperit continuï donant-los llum i força perquè així puguin seguir construint el Regne.

Et preguem també pels torturadors, tu coneixes el seu cor, les seves ferides, foscors i sofriment, també les seves il·lusions i les de les seves famílies. Et demanem que la teva força guaridora davalli damunt d'ells, perquè sentint-se estimats i curats, reconeixin en tota persona un germà a qui poder estimar.

Avui et preguem especialment pels nostres presos polítics, per qui hem intercedit com ACAT, que el govern de l'Estat espanyol faci cas de les nostres peticions. Que siguin alliberats i ben aviat puguin retornar a casa.

Nosaltres, a vegades no assumim la nostre responsabilitat: callem davant el sofriment de l'altre, justifiquem el nostre benestar, no establim llaços de diàleg. Que la urgència del Regne ens empenyi a actuar segons el teu voler.

Et preguem per totes les víctimes de la tortura, per tots aquells per qui hem intercedit durant aquest any; Tu Senyor, com elles, n'has fet experiència: dolor físic, moral, solitud, menyspreu. Que la teva tendresa se'ls faci present, i així les seves ferides siguin curades i puguin refer les seves vides.

Recordem tots els qui han mort víctimes de la tortura, acull-les Senyor en el teu Regne de pau i joia per sempre.

Preguem

ACAT

Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura

Web: <http://acat.pangea.org>

Correu electrònic: acat@pangea.org

Donatius cte. (NOU NÚMERO): 3025 0002 47 1433331464